

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul douăzeci

Jeff Pippenger

2025-12-26

Numărul douăzeci

Cartea lui Ioel identifică faptul că distrugerea viei lui Dumnezeu are loc în a patra generație.

Cuvântul Domnului care a fost către Ioel, fiul lui Petuel.

Ascultați aceasta, voi, bătrâni, și plecați-vă urechea, toți locuitorii țării. S-a întâmplat aceasta în zilele voastre sau chiar în zilele părinților voștri? Spuneți-le copiilor voștri despre aceasta, iar copiii voștri să le spună copiilor lor, și copiii lor unei alte generații.

Ceea ce a lăsat viermele a mâncat lăcusta; iar ceea ce a lăsat lăcusta a mâncat larva; iar ceea ce a lăsat larva a mâncat omida.

Treziți-vă, bețivilor, și plângeți; și jeliți-vă, toți băutorii de vin, din pricina mustului; căci vi s-a luat de la gură. Ioel 1:1-5.

Pilda celor zece fecioare este pilda Adventismului, iar trezirea prezentată în pildă are loc atunci când grâul și neghina sunt despărțite, moment în care neghina își dă seama că a fost „tăiată” de la „vinul nou”. Termenul „tăiat” reprezintă prima etapă a legământului în cazul lui Avram, când o juncă, o capră și un berbec au fost despicați în două, în cadrul ritualului de ratificare a legământului prin sânge. În chiar acel pasaj al legământului, Dumnezeu precizează că Își va cerceta poporul în judecată în a patra generație.

Și i-a zis lui Avram: Să știi de bună seamă că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; le va sluji, iar ei o vor asupri patru sute de ani; dar și neamul acela, căruia îi va sluji, îl voi judeca; și după aceea va ieși cu mare avuție. Iar tu te vei duce la părinții tăi în pace; vei fi îngropat la o bătrânețe bună. Iar în a patra generație se vor întoarce iarăși aici; căci nelegiuirea Amoriților nu este încă deplină. Geneza 15:13-16.

Când profeția s-a împlinit în a patra generație, în generația lui Moise, Domnul a rânduit Cele Zece Porunci ca simbol al legământului cu Dumnezeu și cu poporul Său ales. În a doua dintre acele zece legi, lumina celor patru generații ale lui Abram a fost sporită.

Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo asemănare a vreunui lucru care este în cer sus, sau pe pământ jos, sau în apele de sub pământ: Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților asupra copiilor până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc; și arăt îndurare față de mii dintre cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele. Exodul 20:4-6.

Cele patru generații ale legământului lui Abram au fost incluse în evidențierea caracterului lui Dumnezeu ca Dumnezeu gelos. Gelozia Sa este pusă în contrast cu chipurile cioplite. Odată cu a

patra generație a lui Abram găsim, de asemenea, o judecată progresivă. Judecata a fost asupra națiunii în care poporul lui Dumnezeu se afla în robie, precum și asupra poporului lui Dumnezeu, iar după aceea amoriții aveau să fie judecați. Abram identifică un proces de judecată progresiv care începe cu casa lui Dumnezeu și se desfășoară progresiv în lume, iar a doua poruncă arată că procesul de judecată împarte omenirea într-o clasă a celor care Îl urăsc pe Dumnezeu și o clasă a celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, tipificând astfel legea duminicală, care strigă: „Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele.”

În aceeași perioadă în care Legea este dată la Sinai, lui Moise i se arată caracterul lui Dumnezeu.

Și Domnul i-a zis lui Moise: „Cioplește-ți două table de piatră asemenea celor dintâi; iar Eu voi scrie pe aceste table cuvintele care erau pe cele dintâi table, pe care le-ai sfărâmat. Fii gata dimineața și suie-te dimineața pe muntele Sinai și înfățișează-te acolo înaintea Mea, pe vârful muntelui. Să nu se suie nimeni împreună cu tine și să nu se arate nimeni pe tot muntele; nici turmele, nici cirezile să nu pască înaintea muntelui aceluia.”

Și a cioplit două table de piatră, ca pe cele dintâi; și Moise s-a sculat dis-de-dimineață și s-a suit pe muntele Sinai, după cum îi poruncise Domnul, și a luat în mână cele două table de piatră. Și Domnul S-a pogorât în nor și a stat acolo cu el și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a rostit,

Domnul, Domnul Dumnezeu, îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate și în adevăr, păstrând bunătatea pentru mii, iertând nelegiuirea, călcarea legii și păcatul, dar care nicidecum nu-l socotește nevinovat pe cel vinovat; cercetând nelegiuirea părinților în copii și în copiii copiilor, până la al treilea și la al patrulea neam.

Și Moise s-a grăbit, și-a plecat capul către pământ și s-a închinat. Și a zis: Dacă acum am aflat har în ochii Tăi, Doamne, Te rog, să umble Domnul meu în mijlocul nostru; căci este un popor tare la cerbice; și iartă fărădelegea noastră și păcatul nostru și ia-ne ca moștenirea Ta. Exodul 34:1-9.

A doua dăruire a Legii se aliniază cu diagrama pionierilor din 1850. Primele table au fost sfărâmate, iar prima planșă avea o eroare în cifre. Atunci Israelul din vechime a fost făcut depozitar al Legii, iar Israelul modern a fost făcut depozitar al Legii lui Dumnezeu și al legilor Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. Când cele două table au fost introduse pentru prima dată, a existat o răzvrătire literală în tabără, iar când a fost introdusă diagrama din 1850, în tabără se înfiripa o răzvrătire spirituală. Profeția lui Abram cu privire la a patra generație a fost împlinită de Moise în a patra generație, unde Dumnezeu a extins revelația judecării asupra celei de-a patra generații în porunca a doua. Chipurile cioplite au devenit contrafacerea adevăratei închinări aduse lui Dumnezeu, iar gelozia caracterului lui Dumnezeu a fost asociată cu judecata. Apoi Moise a contemplat slava lui Dumnezeu. El a văzut gelozia lui Dumnezeu ca pe un element al caracterului Său, așa cum este reprezentată de „Numele” Său, iar relația dintre închinător și păcatele părinților săi este prezentată.

Când Hristos a curățit templul pentru întâia oară, ucenicii și-au adus atunci aminte că râvna pentru casa Sa Îl mistuise. „Râvna” este cuvântul „gelozie”. Caracterul lui Dumnezeu care Îi exprimă

gelozia este motivația care L-a condus pe Hristos să-Și curețe templul, iar atributul profetic al nevoii de a mărturisi acele păcate ale părinților tăi avea să devină ulterior un element esențial al chemării la pocăință în judecata „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase. „A patra generație” a lui Abram capătă o greutate din ce în ce mai mare pe măsură ce înaintează de-a lungul istoriei legământului. Cartea lui Ioel reprezintă timpul ploii târzii, care are loc în zilele de pe urmă. Cartea lui Ioel își întemeiază mesajul pe introducerea mesajului celor patru generații, ca pe tema care a fost consemnată chiar în prima treaptă a legământului tripartit al lui Abram cu Dumnezeu. Acea temă își găsește încheierea în cartea lui Ioel.

Odată ajuns în Țara Promisă, Chivotul legământului a fost așezat la Șilo, unde Eli, marele preot, rău și nechibzuit, împreună cu cei doi fii corupți ai săi, sunt puși în contrast cu chemarea lui Samuel. Șilo avea să devină o etapă în peregrinarea Chivotului, care era simbolul legământului. După ce Chivotul a fost folosit ca simbol al dărâmării zidurilor Ierihonului, a rămas la Șilo aproximativ patru sute de ani, până la moartea lui Eli și a fiilor săi nelegiuiți. A fost apoi capturat de filistenii, iar ulterior, când David a mutat Chivotul la Ierusalim, s-a înfăptuit prima ilustrare a intrării triumfale în Ierusalim. Scopul declarat al mutării simbolului legământului la Ierusalim a fost acela că Dumnezeu a ales să-Și așeze Numele în Ierusalim, iar Numele Său este asociat cu gelozia Sa, care este asociată cu judecata Sa geloasă în a patra generație.

La vremea legii duminicale, Domnul va înălța biserica triumfătoare deasupra tuturor dealurilor și munților, iar neamurile vor zice: "Veniți, să mergem la casa lui Dumnezeu."

Și va fi în zilele de pe urmă că muntele casei Domnului va fi întemeiat ca vârful munților și se va înălța mai presus de dealuri; și toate neamurile se vor revărsa către el. Și multe popoare vor merge și vor zice: Veniți, și haidem să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Sale și să umblăm pe cărările Sale; căci din Sion va ieși legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului. Isaia 2:2, 3.

Cuvântul Domnului iese din Ierusalim, căci acolo a ales El să-Și așeze „Numele”. Iar cu Moise, „Domnul S-a pogorât în nor, a stat acolo împreună cu el și a proclamat Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a proclamat,”

Domnul, Domnul Dumnezeu, milostiv și îndurător, îndelung-răbdător și bogat în bunătate și adevăr, păstrând îndurarea pentru mii, iertând nelegiuirea, călcarea de lege și păcatul, și care niciodată nu-l socotește nevinovat pe cel vinovat; cercetând nelegiuirea părinților asupra copiilor și asupra copiilor copiilor, până la al treilea și la al patrulea neam. Exodul 34:6, 7.

„Numele” Său este caracterul Său, iar caracterul lui Dumnezeu este profund complex și profund simplu. „Dumnezeu este dragoste” redă în mod desăvârșit caracterul Său, dar într-o formulare simplă. Adevărul legământului lui Avram despre „a patra generație a judecății” a fost extins „rând după rând” prin lumina suplimentară a celei de-a doua porunci asupra celei de-a patra generații. Apoi experiența lui Moise extinde lumina asupra legăturii dintre a patra generație și caracterul lui Dumnezeu, adăugând lumina geloziei Sale. Inspirația a definit caracterul drept „gânduri și simțăminte împreunate”, dar Inspirația ne-a înștiințat, de asemenea, că gândurile noastre nu sunt ca gândurile lui Dumnezeu. Caracterul Său constă în gândurile și simțămintele Sale împreunate, iar

caracterul Său are atâtea fațete dincolo de simplele noastre gânduri și simțăminte omenești, încât deosebirea este că gândurile Sale sunt mai înalte decât este cerul în raport cu pământul.

Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, nici căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Căci precum cerurile sunt mai înalte decât pământul, tot așa căile Mele sunt mai înalte decât căile voastre, și gândurile Mele sunt mai înalte decât gândurile voastre. Isaia 55:8, 9.

Așadar, iată un gând omenesc de cercetat; dacă caracterul lui Dumnezeu este reprezentat de Numele Său, atunci orice manifestare a Numelui lui Dumnezeu este o manifestare a caracterului Său. Leul din seminția lui Iuda pecetluiește și despecetluiește Cuvântul Său profetic, Palmoni este Minunatul Numărător al Tainelor, care este, totodată, Rădăcina din pământ uscat, precum și rugul aprins, un stâlp de foc, arhanghelul Mihail și așa mai departe, și așa mai departe. Atributele caracterului lui Dumnezeu, așa cum sunt reprezentate de diferitele Sale nume, sunt fără sfârșit. „Gândul omenesc de cercetat” este acesta. Având în vedere toate multiplele expresii ale caracterului lui Dumnezeu despre care se știe că există, care este semnificația faptului că, în chiar primul pas al legământului din cadrul procesului legământului în trei părți cu Avram, „judecata celei de-a patra generații” este enunțul fundamental al legământului, care reflectă Numele Său?

Și i-a zis lui Avram: Să știi de bună seamă că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; le va sluji, iar ei o vor asupri patru sute de ani; dar și neamul acela, căruia îi va sluji, îl voi judeca; și după aceea va ieși cu mare avuție. Iar tu te vei duce la părinții tăi în pace; vei fi îngropat la o bătrânețe bună. Iar în a patra generație se vor întoarce iarăși aici; căci nelegiuirea Amoriților nu este încă deplină. Geneza 15:13-16.

Caracterul lui Dumnezeu ca Judecător al oamenilor și al națiunilor acordă oamenilor un timp de probă, reprezentat de patru generații. Dumnezeu este Judecătorul; El este milostiv, El este îndelung răbdător și aduce la încheiere judecata asupra oamenilor și a națiunilor în a patra generație. Afirmația fundamentală a lui Dumnezeu în legământul Său cu un popor ales include judecata în a patra generație. Așa cum solia îngerului dintâi cuprinde toate trăsăturile fiecăreia dintre cele trei solii îngerești, luate individual, tot astfel prima etapă a legământului lui Abram cuprinde trăsăturile întregului legământ tripartit. Numele lui Dumnezeu este acela de Judecător milostiv, care judecă în a patra generație. Orice alt pas în istoria legământului unui popor ales se clădește pe această temelie.

Când cartea lui Ioel este plasată la trezirea Strigării de la miezul nopții din versetul cinci, iar „vinul nou” este „curmat” din gurile lor, introducerea acelei separări finale, în cadrul legământului, a unui popor ales al legământului reprezintă mesajul fundamental al legământului, care expune răzvrătirea poporului legământului, popor care este apoi „stârpit”, fapt împlinit în a patra generație. Ei sunt „stârpiți”, pentru că nu înțeleg mesajul fundamental al legământului.

Acel mesaj fundamental al legământului, din cele patru versete ale capitolului cincisprezece din Geneza, este toiagul de măsurat — linia judecății folosită atunci când mesajul culminant al legământului este prezentat drept „vin nou” în zilele de pe urmă. Gravitatea asociată trezirii bețivilor lui Efraim, când „vinul nou” este „curmat”, este cu adevărat înțeleasă doar atunci când

este plasată în contextul unei pronunțări de judecată împotriva ultimei, a patra generații a unui popor ales răzvrătit, în timpul perioadei de încercare a ploii târzii.

În Geneza, capitolul șaptesprezece, găsim a doua etapă a legământului întretit cu Avraam:

Și Dumnezeu a zis lui Avraam: Să păzești, de aceea, legământul Meu, tu și sămânța ta după tine, din neam în neam. Acesta este legământul Meu, pe care să-l păziți, între Mine și voi și sămânța ta după tine;

Tot pruncul de parte bărbătească dintre voi va fi tăiat împrejur. Și veți tăia împrejur carnea prepuțului vostru; și ea va fi semnul legământului dintre Mine și voi. Și cel de opt zile va fi tăiat împrejur dintre voi, tot pruncul de parte bărbătească, din neam în neam, atât cel născut în casă, cât și cel cumpărat cu argint de la vreun străin, care nu este din sămânța ta. Cel născut în casa ta și cel cumpărat cu argintul tău trebuie neapărat să fie tăiat împrejur; și legământul Meu va fi în carnea voastră ca legământ veșnic. Iar cel de parte bărbătească netăiat împrejur, căruia nu i s-a tăiat împrejur carnea prepuțului, sufletul acela va fi stârpit din poporul său; a călcat legământul Meu. Geneza 17:9-14.

Al doilea pas oferă un al doilea martor pentru simbolul de a fi „tăiat”. Cuvântul tradus prin „tăiat” își are rădăcina în animalele pe care Avram le-a tăiat în două în capitolul cincisprezece, iar în pasaj, oricine nu este tăiat împrejur va fi „tăiat” din legământ. Tăierea împrejur a fost înlocuită de botez în istoria legământului, în care Hristos confirma tocmai aceste adevăruri, și din acest motiv El, drept pildă pentru noi, a fost înviat în a opta zi.

Acel semn avea să fie împlinit în ziua a opta, așa cum este reprezentat de cele opt suflete din corabie. În a doua etapă este reprezentată proba vizuală, fie când Israel alegea între proorocii Izabelei și Ilie, înaintea judecății săvârșite de Ilie, fie când înfățișarea lui Daniel, Șadrac, Meșac și Abed-Nego se arăta mai frumoasă și mai plină decât a celor ce mâncau din bucatele împăratului. A doua probă este vizuală. Tăierea împrejur este un semn al vieții, iar cele opt suflete din corabie îi reprezintă pe cei care au trăit, în contrast cu cei care au murit.

În istoria lui Hristos, când semnul legământului a trecut la botez, apostolul Pavel a folosit chiar istoria legământului din aceste versete pentru a demonstra schimbarea majoră din istoria legământului. El a folosit carnea care este îndepărtată prin tăierea împrejur, ca simbol al omului în raport cu divinitatea și ca simbol al naturii inferioare a omului în raport cu natura lui superioară. Pavel și-a învățat ucenicii folosind Cuvântul profetic al lui Dumnezeu, iar scopul său, ca „cel care a fost ales” (așa cum înseamnă numele său, Saul), era să identifice schimbarea majoră din istoria legământului, reprezentată de trecerea de la Israelul literal la Israelul spiritual, ca popor al legământului lui Dumnezeu. În împlinirea lucrării care i-a fost încredințată, el și-a prezentat mesajul profetic în contextul istoriei legământului.

Geneza, capitolul șaptesprezece, reprezintă a doua etapă din cele trei etape fundamentale ale legământului, care își găsesc împlinirea omega în cei trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Etapa a doua este reprezentată de semnul tăierii împrejur, prefigurând sigiliul lui Dumnezeu asupra celor o sută patruzeci și patru de mii, care sunt stindardul ce reprezintă testul vizual. Cei trei îngeri sunt omega al legământului alfa al lui Avraam. A treia etapă pentru Avraam a

fost capitolul douăzeci și doi.

Și îngerul Domnului l-a chemat pe Avraam din cer, a doua oară, și a zis: Pe Mine Însumi am jurat, zice Domnul: fiindcă ai făcut lucrul acesta și nu ți-ai cruțat fiul, pe singurul tău fiu, că te voi binecuvânta negreșit și că îți voi înmulți negreșit sămânța ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni poarta vrăjmașilor ei; și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului, pentru că ai ascultat de glasul Meu. Geneza 22:15-18.

Versetul întâi al capitolului afirmă: "Și s-a întâmplat după aceste lucruri că Dumnezeu l-a pus la încercare pe Avraam și i-a zis: Avraame; iar el a zis: Iată-mă." Dumnezeu l-a pus la încercare pe Avraam, identificând astfel o probă finală, înaintea celei de-a treia rostiri a legământului. Când Avraam a trecut proba, atunci au fost enunțate ultimele patru versete ale legământului tripartit al lui Avraam. Pentru că Avraam a „ascultat” de glasul lui Dumnezeu, care, în acest pasaj, este „glasul legământului” Său, Avraam avea să fie binecuvântat ca tată al neamurilor. Al treilea înger este o probă, care, asemenea lui Avraam, reprezintă o încercare ce dovedește caracterul; iar caracterul se întemeiază pe faptul dacă Îl crezi pe Dumnezeu, așa cum L-a crezut Avraam, sau nu. Cei care trec proba, așa cum a făcut Avraam, vor fi folosiți pentru a aduna din toate neamurile lumii. Cele șaptesprezece versete, din trei capitole, identifică legământul dintre Dumnezeu și un popor ales; și, făcând astfel, ele reprezintă alfa istoriei legământului unui popor ales, iar, în același timp, acele versete reprezintă, de asemenea, omega istoriei legământului, așa cum este ea reprezentată prin ridicarea celor o sută patruzeci și patru de mii.

Câți dintre noi ar cumpăra o casă sau un vehicul fără a examina mai întâi clauzele contractului? Câți Adventiști de Ziua a Șaptea laodiceeni știu că chiar prima clauză a contractului lor de legământ cu Dumnezeu constă în faptul că Dumnezeu Se identifică drept Dumnezeu milostiv care pronunță judecata în a patra generație? Tragedia este că nu cunosc adevărurile fundamentale ale istoriei millerite, nici adevărurile fundamentale ale relației lor de legământ pe care o mărturisesc, iar din această cauză, asemenea Israelului din vechime, nu cunosc timpul cercetării lor. Încheierea acelei perioade de cercetare, care a început la 9/11, este momentul când sunt treziți la miezul nopții doar pentru a-și da seama că sunt tăiați afară.

Vom continua în articolul următor.

La 18 aprilie, la două zile după ce scena clădirilor care se prăbușeau îmi trecuse înaintea ochilor, m-am dus pentru a onora o întâlnire programată la Biserica de pe Strada Carr, Los Angeles. Pe măsură ce ne apropiam de biserică, i-am auzit pe vânzătorii de ziare strigând: „San Francisco distrus de un cutremur!” Cu inima grea am citit primele știri tipărite în grabă despre cumplita catastrofă.

Două săptămâni mai târziu, în drumul nostru spre casă, am trecut prin San Francisco și, închiriind o trăsură, am petrecut o oră și jumătate privind distrugerea pricinuită în acel mare oraș. Clădiri socotite a fi la adăpost de dezastru zăceau în ruine. În unele cazuri, clădirile erau parțial afundate în pământ. Orașul oferea o imagine cât se poate de înfricoșătoare a ineficienței ingeniozității omenești de a proiecta și a edifica structuri ignifuge și antiseismice.

Prin prorocul Său Țefania, Domnul precizează judecățile pe care le va aduce asupra răufăcătorilor: 'Voi nimici cu desăvârșire totul de pe fața pământului, zice Domnul. Voi nimici oamenii și vitele; voi nimici păsările cerului și peștii mării, și pricinile de sminteală împreună cu cei răi; și voi stârpi pe om de pe fața pământului, zice Domnul.'

'Și se va întâmpla, în ziua jertfei Domnului, că îi voi pedepsi pe dregători și pe fiii împăratului și pe toți cei ce sunt îmbrăcați cu veșminte străine. Tot în aceeași zi voi pedepsi pe toți cei ce sar peste prag, care umplu casele stăpânilor lor de silnicie și înșelăciune....

'Și se va întâmpla în vremea aceea, că voi cerceta Ierusalimul cu lămpi și voi pedepsi pe oamenii care zac pe drojdiile lor, care zic în inima lor: Domnul nu va face nici bine, nici rău. De aceea averile lor vor ajunge pradă, iar casele lor vor ajunge o pustietate: vor zidi și case, dar nu le vor locui; și vor sădi vii, dar nu vor bea vinul lor.

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și se grăbește foarte, chiar glasul zilei Domnului: viteazul va striga acolo amarnic. Ziua aceea este o zi a mâniei, o zi de necaz și de strâmtorare, o zi de pustiire și de nimicire, o zi de întuneric și de negură, o zi de nori și de întunecime deasă, o zi de trâmbiță și de strigăt de război împotriva cetăților întărite și împotriva turnurilor înalte. Și voi aduce strâmtorare asupra oamenilor, încât vor umbla ca orbii, fiindcă au păcătit împotriva Domnului; și sângele lor va fi vărsat ca praful, iar carnea lor ca gunoiul. Nici argintul lor, nici aurul lor nu-i vor putea izbăvi în ziua mâniei Domnului; ci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Lui, căci va face chiar o nimicire grabnică a tuturor celor ce locuiesc în țară.” Țefania 1:2, 3, 8-18.

Dumnezeu nu mai poate îngădui multă vreme. Deja judecățile Sale încep să se abată asupra unor locuri, iar în curând vădita Sa dezaprobare va fi simțită în alte locuri.

Se va desfășura o serie de evenimente care vor arăta că Dumnezeu este Stăpânul situației. Adevărul va fi proclamat într-un limbaj clar, neechivoc. Ca popor, trebuie să pregătim calea Domnului sub călăuzirea atotstăpânitoare a Duhului Sfânt. Evanghelia trebuie propovăduită în toată curăția ei. Râul apei vii trebuie să se adâncească și să se lărgească în cursul său. Pe toate câmpurile, de aproape și de departe, oamenii vor fi chemați de la plug și din ocupațiile mai obișnuite din sfera comerțului și a afacerilor, care absorb în mare măsură mintea, și vor fi instruiți în asociere cu oameni cu experiență. Pe măsură ce vor învăța să lucreze cu eficacitate, vor proclama adevărul cu putere. Prin lucrări dintre cele mai minunate ale providenței divine, munți de greutate vor fi îndepărtați și aruncați în mare. Solia care înseamnă atât de mult pentru locuitorii pământului va fi auzită și înțeleasă. Oamenii vor ști ce este adevărul. Înainte și tot înainte, lucrarea va înainta până când întregul pământ va fi avertizat, și atunci va veni sfârșitul.

Din ce în ce mai mult, pe măsură ce trec zilele, devine evident că judecățile lui Dumnezeu sunt în lume. Prin foc și potop și cutremur El îi avertizează pe locuitorii acestui pământ cu privire la apropiata Sa venire. Se apropie vremea când marea criză din istoria lumii va fi venit, când fiecare mișcare în cârmuirea lui Dumnezeu va fi urmărită cu interes intens și cu o neliniște de negrăit. În succesiune rapidă, judecățile lui Dumnezeu se vor urma una pe alta—foc și potop și cutremur, cu război și vărsare de sânge.

O, de-ar cunoaște oamenii vremea cercetării lor! Sunt mulți care n-au auzit încă adevărul de încercare pentru acest timp. Sunt mulți cu care Duhul lui Dumnezeu Se luptă. Vremea judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu este vremea îndurării pentru cei care n-au avut ocazia să învețe ce este adevărul. Cu duiosie îi va privi Domnul. Inima Sa milostivă este mișcată; mâna Sa este încă întinsă spre a mântui, în timp ce ușa este închisă pentru cei ce n-au vrut să intre.

Mila lui Dumnezeu se arată în îndelunga Lui răbdare. El Își reține judecățile, așteptând ca mesajul de avertizare să fie vestit tuturor. O, de-ar simți poporul nostru, așa cum se cuvine, răspunderea care apasă asupra lui de a da lumii ultimul mesaj al milei, ce lucrare minunată s-ar înfăptui! Mărturii, volumul 9, 94-97.